

O ultimă redută...

Florin-Cezar CĂLIN

M-am ridicat din propria-mi cenușă,
Ca Phoenix-ul din flacăra iubirii.
Să mă prefac în zile ce strănută,
Idei rămase-n calea împlinirii.

Sunt suveranul nopților pierdute,
Și cavalerul zilelor ostile.
Când îndopat cu vrute și nevrute,
Voi ați dorit să mi le știți servile.

Făclia șansei încă mai există,
Nu ni s-a stins, ci arde, dar mocnit.
"- Te miră, minunează că persistă!",
Statutul suveran de-ndrăgostit.

Am fost jăratric încă neaprints,
Un sloi de gheață încălzit de vise.
Eu, muritorul care ți-a pretins!
Să îplinești cuvintele promise.

Azi sunt un sloi iar tu o adiere,
Ce mâine recrutați noi de destin.
Vom fi aceeași simplă mângâiere,
A inimii ce și-a dorit festin.

M-am prefăcut cândva în praf de stele,
Purtat de vântul vieții la derută.
Am pus dorință multă în inele,
Când soarta cucerea a ta redută.

Brăila, octombrie 2017